

Wiadomość Tygodnia

ŻYCIE KONSEKROWANE W KOŚCIELE I DLA KOŚCIOŁA

List Przewodniczącego Komisji ds. Instytutów Życia Konsekwowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego na Dzień Życia Konsekwowanego 2018

Umilowani w Chrystusie Panu, Bracia i Siostry!

Uroczystość Ofiarowania Pańskiego kieruje nasze myśli i serce do Świątyni Jerozolimskiej. Oto Maryja i Józef, „*gdy minęły dni Ich oczyszczenia zgodnie z Prawem Mojżeszowym, zanieśli Jezusa do Jerozolimy, aby ofiarować Panu*” (Łk 2, 22). W ten sposób pragną nie tylko wiernie wypełnić przepisy Prawa, ale również wyrazić Bogu wdzięczność za wielkie rzeczy, które im uczynił (por. Łk 1,49). Ta szczególna ewangeliczna scena z życia Świętej Rodziny pomaga nam odkryć na nowo prawdziwe znaczenie Świątyni jako miejsca spotkania, dialogu i pojednania między człowiekiem i Bogiem.

Maryja i Józef, przynosząc do Świątyni Jezusa, odstawiają przed ludzkością największy DAR, jaki Bóg ofiarował człowiekowi – swojego Syna. „*W Nim Bóg pojednał z sobą świat, nie poczytując ludziom ich grzechów*” (2 Kor 5,19). W Jezusie dokonuje się tajemnicza wymiana miłości. Ten, który według słów prorocstwa Symeona, „*przeznaczony jest na upadek i na powstanie wielu w Izraelu, i na znak, któremu sprzeciwić się będą*” (Łk 2,34) wyzwala człowieka z panowania śmierci i na powrót otwiera zamkniętą przez grzech nieposłuszeństwa bramę życia wiecznego.

Swoje szczególne miejsce w scenie Ofiarowania Pańskiego zajmują starzec Symeon i prorokini Anna. Za sprawą Ducha Świętego rozpoznają oni w małym Dzieciątku Zbawiciela świata i niejako w imieniu całej ludzkości przyjmują Go z radością. Wierna obecność w Świątyni i trwanie na modlitwie w oczekiwaniu na spełnienie Bożej obietnicy, doprowadza ich do radosnego spotkania z Jezusem. Taka postawa staje się dla nas ponownym zaproszeniem do wytrwałej modlitwy oraz zawierzenia Bogu całego swojego życia.

Święty Jan Paweł II ustanowił święto Ofiarowania Pańskiego Światowym Dniem Życia Konsekwowanego. To właśnie osoby konsekrowane: kapłani, siostry i bracia zakonnicy, dziewice, wdowy i pustelnicy przychodzą dziś do świątyni na wzór Maryi i Józefa, by ponowić swoje ofiarowanie Bogu i przypomnieć sobie i wspólnocie Kościoła, że w tajemnicy konsekracji Bogu stają się „*żywym znakiem dóbr przyszłego zmartwychwstania*” (VC 111).

Dziś, gdy dziękujemy Bogu za dar życia konsekrowanego pragniemy podkreślić trzy bardzo ważne jego elementy, które są dla nas drogowskazem na drodze wiary: miłość, wierność i jedność.

Miłość

Życie zakonne zrodziło się z miłości Bożej i do miłości zostało powołane. Jego miejsce w Kościele i świecie dobrze odczytała św. Teresa od Dzieciątka Jezus, karmelitanka bosa, która po długich poszukiwaniach sensu swojego powołania, zawołała: *w sercu Kościoła, mej matki będę miłością*.

Być miłością w sercu Kościoła to uobecniać Bożą miłość pośród dzisiejszego świata. „*Życie konsekrowane jest zatem powołane, aby nieustannie wzbogacać dar rad ewangelicznych miłością coraz prawdziwszą i mocniejszą, przeżywaną w wymiarze trynitarnym: miłością do Chrystusa, która wzywa do zażyłej przyjaźni z Nim; miłością do Ducha Świętego, która usposabia duszę na przyjęcie Jego natchnień; miłością do Ojca — najgłębszego źródła i najwyższego celu życia konsekrowanego*” (VC 21). Poprzez tę miłość osoby konsekrowane oddają się różnorodnej posłudze we wspólnocie Kościoła. Naśladując zaś styl życia Jezusa realizują charyzmat, jakim zostali obdarowani przez Ducha Świętego. Aktualizowany jest on dziś w życiu zakonów klauzurowych, apostołskich, misyjnych

oraz w indywidualnych formach życia konsekrowanego. Poprzez różnorodne posługi wynikające z powołania, osoby konsekrowane są obecne na peryferiach współczesnego świata, prowadząc człowieka spragnionego miłości do źródeł wody życia. Wszystko to sprawia, że dzięki osobom konsekrowanym Miłość Boża staje się obecna pośród nas w całym swym bogactwie. Jest to miłość zatroskana, miłość cierpliwie czekająca, miłość poszukująca i miłość odnajdująca człowieka.

W dzisiejszym świecie, gdy znaki Bożej obecności coraz bardziej są zamazywane, gdy słyszymy, że wiara to sprawa prywatna, gdy jesteśmy świadkami szerzącej się tzw. „kultury tymczasowości”, osoby konsekrowane świadectwem swego radosnego życia mają pokazywać, że w Chrystusie można odnaleźć miłość prawdziwą, wierną, cierpliwą i wytrwałą; miłość, która nie kończy się przy pierwszym zderzeniu z przeciwnościami. W ten sposób życie osób konsekrowanych staje się praktycznym komentarzem Ewangelii w codzienności dzisiejszego świata.

Wierność

Życie osób konsekrowanych jest „integralną częścią życia Kościoła, stanowi bowiem dla niego cenny bodziec do coraz większej wierności Ewangelii” (VC 3). Fundamentem postawy wierności jest osobowa więź z Bogiem, która rodzi wierność wobec drugiego człowieka i własnego powołania.

W dzisiejszym świecie przeżywamy ogromny kryzys wierności. Doświadczamy trudności w realizacji zobowiązań płynących z sakramentu małżeństwa, kapłaństwa, czy ślubowanych rad ewangelicznych. Osoby konsekrowane od samego początku przyjmują za styl swojego życia naśladowanie wiernej miłości Chrystusa. Wierność wobec Jego słowa rodzi postawę wierności i służby wobec każdego człowieka, zwłaszcza tego najbardziej opuszczonego i wyrzuconego na margines życia społecznego.

Postawa wierności była i jest obecna również w historii naszego narodu. Niespełna 100 lat temu otrzymaliśmy od Boga dar niepodległości. Dokonało się to dzięki wielkiej determinacji naszych ojców i matek, którzy oddali swe życie, byśmy dziś mogli cieszyć się wolnością. W historię naszej Ojczyzny znacząco wpisuje się działalność wspólnot zakonnych, a w nich wielu siostr i braci, którzy nie szczędzili swych sił, by towarzyszyć tym, którzy walczyli o wolność naszego kraju. Wielu z nich poniosło śmierć męczeńską, wielu zaangażowało się w posługę charytatywną. Był to również czas powstawania nowych wspólnot zakonnych, które stały się odpowiedzią na doświadczenie cierpienia, głodu i wojny. Po odzyskaniu niepodległości osoby konsekrowane nadal czynnie angażują się w formację duchową społeczeństwa i troszczą się o to, by prawdziwe oblicze Boga, który jest miłością promieniowało w sercach wszystkich ludzi.

Święty Jan Paweł II w adhortacji apostołskiej *Vita Consecrata* przypomina: „*Wierność Bogu jest też źródłem ofiarnej służby braciom, którą osoby konsekrowane pełnią, kosztem wielu wyrzeczeń, przez nieustanną modlitwę wstawienniczą za potrzeby braci, przez bezinteresowną posługę ubogim i chorym, przez wzajemną pomoc w trudnościach, przez gorliwy udział w troskach i doświadczeniach Kościoła*” (VC 24).

Módlmy się wszyscy, by życie konsekrowane mogło nieustannie odnawiać swoją wierność zamysłom Boga, wychodzącego naprzeciw wszystkim ludziom, którzy świadomie lub nieświadomie

domie i jakby po omacku poszukują Prawdy, Życia i Miłości (por. VC 98).

Jedność

Wierna miłość staje się matką i szkołą jedności. Doświadczenie miłości Boga prowadzi w konsekwencji do miłości i służby wobec każdego człowieka. Jezus powiedział do swoich uczniów: *przykazanie nowe daję wam byćście się wzajemnie miłowali, jak ja was umiłowalem*. W ten sposób tworzy się wspólnota i w ten sposób powstaje rodzina.

Wyzwaniem naszych czasów jest dla Kościoła doświadczenie podziałów: małżeńskich, rodzinnych, społecznych i narodowych. Konsekwencją tego stanu rzeczy jest brak zaufania w relacjach międzyludzkich, dystans i lęk przed trwałymi decyzjami i zobowiązaniami. Na tym tle powołanie do życia konsekrowanego jawi się jako zaproszenie do budowania nowej cywilizacji jedności, opartej na wzajemnej miłości, której podstawą winny stać się słowa z modlitwy arcykapłańskiej Jezusa – *aby byli jedno*. „*W ten sposób ukazuje ono ludziom zarówno piękno braterskiej komunii, jak i konkretne drogi do niej. Osoby konsekrowane bowiem żyją «dla» Boga i «z» Boga, i właśnie dlatego mogą świadczyć o mocy łaski, która przynosi pojednanie i niszczy mechanizmy przeciwne jedności, obecne w sercu człowieka i w relacjach społecznych*” (VC 41). Życie konsekrowane jest więc odpowiedzią Boga na wołanie podzielonego i coraz bardziej rozdartego wojnami świata, który jak nigdy dotąd potrzebuje jedności.

„*Żyjąc w różnych społeczeństwach naszej planety — społeczeństwach targanych często przez sprzeczne namiętności i interesy, spragnionych jedności, ale nie wiedzących, jaką wybrać drogę — wspólnoty życia konsekrowanego, (...) stają się znakiem zawsze możliwego dialogu oraz komunii zdolnej połączyć w harmonijną całość wszelkie odmienności*” (VC 51). W ten sposób, poprzez ewangeliczne życie na wzór św. Rodziny, wspólnoty Apostołów, czy pierwszych wspólnot chrześcijańskich opisanych w Dziejach Apostołów, gdzie wszyscy *mieli jedno serce i jednego ducha*, są odpowiedzią na wołanie Chrystusa, *aby byli jedno*. To budowanie jedności objawia się w owocach Ducha Świętego: miłości, radości, pokoju, cierpliwości, uprzejmości, wierności, łagodności i opanowaniu.

Dziękując Bogu za dar obecności osób konsekrowanych, prosimy dziś, by Dobry Bóg nappełnił ich serca głęboką pewnością, że zostały wybrane, aby kochać, wielbić Boga i służyć ludziom. Niech pozwolą im zaznać Swojej przyjaźni, nappełni je radością i pociechą, pomagają przezwyciężać chwile trudności i podnosić się po upadkach. Niech da im odwagę podejmowania wyzwań naszych czasów i łaskę ukazywania ludziom dobroci i człowieczeństwa Zbawiciela naszego Jezusa Chrystusa (por. VC 111). Maryja Matka nasza niech osłania płaszczem swej opieki.

Prośmy także w intencji nowych wiernych powołań do życia kapłańskiego i konsekrowanego, by nie zabrakło w świecie zwiastunów Bożej miłości.

+ Jacek Kiciński CMF

Przewodniczący Komisji ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostołów

List przyjęty przez 377. Zebranie Plenarne KEP, Lublin, 13-15 października 2017 r. jako materiał do wykorzystania duszpasterskiego.

Wiadomości krajowe

ZAKOŃCZENIE JUBILEUSZU CHARYZMATU WINCETYŃSKIEGO W KRAKOWIE

Dnia 25 stycznia 2018 r. – w momencie oficjalnego zakończenia obchodów 400. Rocznicy charyzmatu wincentyńskiego – z sercem przepelnionym radością, możemy powtórzyć powyższe słowa św. Pawła z początku Listu do Efezjan: „Niebo napełniło nas wszelkim błogosławieństwem” każdego z nas osobiście, każdą poszczególną gałąź Rodziny Wincentyńskiej i całą Rodzinę Wincentyńską. Niech to doświadczenie pozostanie dla nas źródłem pogłębiania, rozwijania i rozpowszechniania charyzmatu wincentyńskiego, aby wydawać coraz więcej owoców – *Pisze Ojciec Generali w specjalnym orędziu na zakończenie Jubileuszu charyzmatu Wincentyńskiego.*

Msza odpustowa ku czci Nawrócenia św. Pawła, która zakończyła Jubileusz 400-lecia wincentyńskiego charyzmatu w Polskiej Prowincji odbyła się w

kościelnie Księża Misjonarzy pod wezwaniem Nawrócenia św. Pawła apostoła w Krakowie.

Mszę Świętą na zakończenie Jubileuszu, przewodniczył arcybiskup metropolita krakowski Marek Jędraszewski, a towarzyszył mu chór Sióstr Miłosierdzia. W koncelebrazie uczestniczył ks. Wizytator Polskiej Prowincji Kryspin Banko CM oraz ks. Wizytator z Prowincji Nowej

Anglii Marek Sadowski CM oraz licznie przybyli księża, siostry, klerycy oraz wierni z parafii misjonarskich.

Na zakończenie listu Ojciec Generali pisze: „W naszym sercu niesiemy głębokie pragnienie przekazania następnym pokoleniom charyzmatu i duchowości, które otrzymaliśmy. Nieustannie przedstawiamy Bogu naszą modlitwę o nowe powołania, a jednocześnie liczne wysiłki i inicjatywy. Początek piątego wieku charyzmatu wincentyńskiego jest dla nas okazją, by zintensyfikować nasze wysiłki na rzecz kultury powołań. To łączy się bardzo harmonijnie z tegorocznym tematem Synodu biskupów, który odbędzie się w październiku w Rzymie: „Młodość, wiara i rozeznanie powołania”.
Za: www.misjonarze.pl

W BIAŁYMSTOKU MODLITWA OSÓB KONSEKROWANYCH O JEDNOŚĆ CHRZEŚCIJAN

24 stycznia 2018 r. w mieszczącym się przy ul. Stołecznej 5 w Białymstoku Sanktuarium bł. Bolesławy Lament miała miejsce ostatnia celebrazja liturgiczna związana bezpośrednio z przeżywanym w archidiecezji białostockiej i w całym Kościele Tygodniem Modlitw o Jedność Chrześcijan. Poprzedzona była ona konferencją ks. dr. hab. Radosława Kimszy, proboszcza parafii pw. Chrystusa Króla w Białymstoku, wykładowcy AWSD i przewodniczącego Rady Ekumenicznej Kurii Metropolitalnej Białostockiej, pt. „Widzialnie o Niewidzialnym – Duch Święty w ikonografii”. Prelegent opisał w niej teologię, a szczególnie pneumatologiczne aspekty szeregu mozaik zamieszczonych w kościele św. Witalisa w Rawennie, a także dwóch ikon – „Trójcy Świętej” Andrieja Rublowa oraz ikony przedstawiającej Zesłanie Ducha Świętego.

Po konferencji miała miejsce Eucharystia w intencji jedności chrześcijan z udziałem przedstawicieli wspólnot życia konsekrowanego, której również przewodniczył ks. Kimsza, a którą koncelebrowali przedstawiciele męskich zgromadzeń zakonnych obecnych w archidiecezji – werbista, o. Feliks Kubicz oraz salezjanin, o. Adam Wtulich.

W kazaniu ks. Kimsza, nawiązując do odczytywanej w liturgii dnia przypowieści o siewcy, stwierdził, że początkiem wszel-

kiego podziału w Kościele jest opisana w Ewangelii „kradzież słowa”, której dokonał szatan. Mówiąc o jedności, wskazał na jej fundament, którym jest wewnętrzna integracja człowieka. Na koniec celebracji głos zabrał uczestniczący w niej ks. Tomasz Wigłasz, proboszcz parafii ewangelicko-augsburskiej w Białymstoku. Zauważył, że chociaż wiele ziarna sianego przez siewców – głosicieli Bożego słowa – trafia na niepodatny grunt, to jednak te, które trafiają na żyzną glebę przynoszą plon niewspółmiernie wielki.

Udzielenie błogosławieństwa zakończyło tegoroczne obchody Tygodnia Ekumenicznego. Stanowiły one kolejny krok ku wspólnocie, do której zmierzają wszelkie ekumeniczne wysiłki chrześcijan, a którym patronuje m.in. bł. Bolesława Lament.
Za: www.archibial.pl

W CZĘSTOCHOWIE SPOTKANIE RODZINY ŚW. PAWŁA

W sobotę 27 stycznia 2018 r. w domu paulistów w Częstochowie odbyło się

spotkanie zarządów zgromadzeń Rodziny Świętego Pawła obecnych w Polsce. Na spotkanie przybyły siostry uczennice Boskiego Mistraza, siostra Świętego Pawła, apostołka i księża pauliści. Podczas spotkania zaznajomiono się z aktualnościami z życia każdego zgromadzenia oraz omawiano

wspólne inicjatywy, które podejmowane są na różnych płaszczyznach: duchowej, formacyjnej, apostołkiej i powołaniowej.

Ważnym punktem zebrania była lektura Przesłania Końcowego XXXV Spotkania Zarządów Generalnych Rodziny Świętego Pawła, które odbyło się w Ariccia k.

Rzymu w dniach 8-10 stycznia 2018 r. Dokument porusza wyzwania, które stoją przed Kościołem i Rodziną Świętego Pawła w obecnym czasie. Inspiracją do tych rozważań jest nauczanie papieża Franciszka. W tegorocznym Przesłaniu Końcowym mocno wybrzmiał temat ekologii. Zarządy Generalne poinformowały również o ustanowieniu Roku Powołaniowego w Rodzinie Świętego Pawła, który będzie trwał od 25 stycznia 2019 r. do 25 stycznia 2020 r.

Spotkania zarządów zarówno na szczeblu generalnym, jak i lokalnym, służą budowaniu jedności w Rodzinie i zacieśnianiu współpracy między zgromadzeniami dla bardziej wyrazistego i skutecznego oddziaływania apostołskiego. Są również dobrą okazją do rozeznawania wyzwań, które mamy podjąć jako wspólnota siostr i braci, zgodnie z charyzmatem przekazanym nam przez bł. Jakuba Alberionego. Za: www.paulus.org.pl

EKSHUMACJA DOCZESNYCH SZCZĄTKÓW ZAŁOZYCIELA SIÓSTR TEREZJANEK

We wtorek 23 stycznia 2018 r., za zgodą Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych w Rzymie z 7 lipca 2016 r., i Państwowego Powiatowego Inspektoratu Sanitarnego w Toruniu z 24 października 2017 r., dokonano ekshumacji, kanonicznego rozpoznania i przeniesienia doczesnych szczątków sługi Bożego bpa Adolfa Piotra Szelażka (1865-1950), ordynariusza diecezji łuckiej na Wołyniu (obecnie Ukraina) i Założyciela Zgromadzenia Sióstr św. Teresy od Dzieciątka Jezus (...)

Prace ekshumacyjne, w części których wziął udział bp Wiesław Śmigiel, nowy ordynariusz toruński, zostały przeprowadzone przez szesnastoosobową Komisję mianowaną w tym celu 10 października 2017 r. przez ks. bpa Andrzeja Suskiego, biskupa toruńskiego, na czele z o. dr. hab. Szczepanem T. Prażkiewiczem OCD, konsultorem Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych, jako delegatem biskupim, i ks. prof. Dariuszem Zagórskim, jako promotorem sprawiedliwości.

Wydobyte z trumny kości Sługi Bożego zostały oczyszczone, kanonicznie rozpoznane przez biegłych z anatomii (doktor Piotr Hubert i doktor Tomasz Sacha z zespołem pielęgniarstwa: s. Patrycja Szatkiewicz CST, s. Regina Stadnik CST, s. Edyta Skąła CST) i złożone do podwójnej trumny: wewnątrz ocynkowanej, obudowanej na zewnątrz ciemnym drewnem dębowym.

Trumnę metalową zamknięto hermetycznie, następnie podwójną trumnę opieczętowano lakową pieczęcią Kurii Toruńskiej. (...)

Złożeniu doczesnych szczątków do sarkofagu, wykonanego według projektu artysty rzeźbiarza Tadeusza Wojtasika z Torunia, towarzyszyła modlitwa kościoła „Nieszpory”, podczas której siostry ze Zgromadzenia św. Teresy od Dzieciątka Jezus, w obecności swego duchowego Ojca i Założyciela, odnowiły śluby zakonne, w duchu swego charyzmatu.

Po skończonej liturgii przeniesienia doczesnych szczątków Sługi Bożego bpa Adolfa Piotra Szelażka, ordynariusz toruński – ks. bp Wiesław Śmigiel przewodniczył Mszy św. o rychłą beatyfikację Sługi Bożego i przybliżył w homilii jego sylwetkę i przesłanie. *s. Hiacynta Augustynowicz CST*

ZMIANY W NIEPOKALANOWIE. USTANOWIENIE DWÓCH NOWYCH KLASZTORÓW

Dekretami z 18 stycznia 2018 r. o. Wiesław Pyzio – prowincjał franciszkanów prowincji warszawskiej, ustanowił na terenie Gminy Teresin dwa nowe klasztory: bł. Męczenników z Niepokalanowa (Radio Niepokalanów) oraz św. Maksymiliana M. Kolbego w Ośrodku Rekolekcyjnym Rycerstwa Niepokalanej w Niepokalanowie Lasku.

Gwardianem klasztoru bł. Męczenników został o. Damian Karczmar – dyrektor Radia Niepokalanów, natomiast gwardianem klasztoru św. Maksymiliana M. Kolbego w Niepokalanowie Lasku – o. Michał Brzezicha, dotychczasowy przełożony tego domu.

Niepokalanowski klasztor został założony w 1927 r. przez św. Maksymiliana na

terenie majątku księcia Jana Druckiego-Lubeckiego w miejscowości Paprotnia. Z biegiem lat klasztor rozrastał się i pod względem mieszkańców-zakonników, jak i nowych działań pracy, a wśród nich powstały budynki: radiowy Radia Niepokalanów i domu wypoczynkowego w Teresinie, nazwanego Niepokalanowem Laskiem, który obecnie spełnia rolę domu rekolekcyjnego.

KLASZTOR ŚW. MAKSYMILIANA M. KOLBEGO (NIEPOKALANÓW LASEK)

W 1939 r. wybudowano dom, otoczony lasem, który służył braciom jako dom

wypoczynkowy. Dla Rycerstwa Niepokalanej – według słów Założyciela św. Makstymiliana – był to „jeszcze jeden środek do osiągnięcia celu MI”. Ośrodek Formacyjny Rycerstwa Niepokalanej, popularnie zwany „Laskiem”, w latach 1999-2004, dzięki pomocy ludzi dobrej woli, został rozbudowany i nowocześnie wyposażony, a 17 czerwca 2004 r. poświęcił go kard. Józef Glemp, Prymas Polski.

Dom ten jest przeznaczony do prowadzenia rekolekcji, dni skupienia, czuwań modlitewnych w duchu Rycerstwa Niepokalanej. Dysponuje dużą kaplicą, małą kaplicą i oratorium, pokojami 2,3 i 6-osobowymi, dużą i mniejszą salą konferencyjną, dwiema salami rekreacyjnymi, dużą i małą jadalnią. Ośrodek otoczony jest murem, obok domu na powierzchni ok. 4 ha znajduje się las, parking i dom gospodarczy.

KLASZTOR BŁ. MĘCZENNIKÓW ZNIEPOKALANOWA (RADIO NIEPOKALANÓW)

O uruchomieniu radia jako środka ewangelizacji, św. Maksymilian myślał od początku założenia Niepokalanowa. Pierwszą wyraźną wzmiankę, mówiącą o usiłowaniu zdobycia koncesji na radiostację, znajdujemy w jego liście z Japonii do Niepokalanowa, pisany 10 września 1930 r. Po powrocie z Japonii w 1936 r. św. Maksymilian wznowił starania o uruchomienie Radia Niepokalanów. Długo nie mógł uzyskać pozwolenia. Jakież nadzieje na uzyskanie koncesji i rozpoczęcie nadawania pojawiły

się dopiero w 1938 r. To wtedy postawiono jednopiętrowy murowany budynek, przeznaczony na stację radiową. Zlokalizowano go z dala od pomieszczeń, w których hałasowały maszyny. Stamtąd 8 grudnia 1938 r. nadano pierwszą próbną audycję. Oficjalna nazwa radia brzmiała "SP 3 Radio Niepokalanów", a jego sygnałem był fragment melodii pieśni *Po górach dolinach*. Audycje próbne zostały wyemitowane tylko dwa razy. Do samej wojny Niepokalanów nie uzyskał formalnej koncesji na regularne nadawanie audycji, choć do ich nadawania był gotowy, czego dowodem jest to, iż pod koniec grudnia 1938 r. św. Maksymilian ogłosił załącz-

nik do *Przepisów Ogólnych Niepokalanowa*, że "w związku z powstaniem w Niepokalanowie nadawczej radiostacji, zostały utworzone dwa nowe działy radiowe: dział radiowy techniczny i dział programowy". Dopiero w 1995 r. otwiera się nowa powojenna karta historii katolickiej rozgłośni.

Obecnie Radio Niepokalanów nadaje na obszarze dwóch województw: łódzkiego na 98,6 fm i mazowieckiego zachodniego na 102,7 fm. Można też słuchać go za pośrednictwem Internetu.

Za: www.franciszkanie.warszawa.pl

KAPITUŁA PROWINCJALNA WERBISTÓW

30 stycznia br. w Domu Misyjnym św. Wojciecha w Pieniężnie rozpoczyna się XXIII Kapituła Prowincjalna polskiej prowincji Zgromadzenia Słowa Bożego. Stanowić ją będzie 51 członków, reprezentujących wszystkie wspólnoty i najważniejsze instytucje. Kapituła jest najważniejszą władzą wewnętrzną w Prowincji. Jej celem jest ewaluacja dotychczasowych działań i wskazanie dalszych, które mają służyć rozwojowi życia zakonnomisyjnego współbraci. Będzie odbywać się pod hasłem "Miłość Chrystusa przynagla nas (2 Kor 5, 14). Zakorzeni w Słowie, oddani Jego misji".

Z racji na zbliżającą się Kapitułę Generalną każda z Prowincji, a jest ich w Zgromadzeniu 56, musi wybrać swoich delegatów, którzy razem z prowincjałem będą uczestniczyć w obradach w Nemi k. Rzymu, począwszy od 17 czerwca br. Wtedy też zostanie wybrany nowy zarząd generalny i ustalony plan działania dla całego Zgromadzenia.

Obecnie polska prowincja werbistów liczy 225 członków. Jest wspólnotą międzynarodową, którą tworzą współpracownicy z Polski, Indonezji, Togo, Indii, Wietnamu, Ghany i Papui Nowej Gwinei. 260 polskich werbistów podejmuje pracę poza granicami kraju. Całe Zgromadzenie liczy nieco ponad 6 tysięcy członków.

Za: www.werbisci.pl

NOWE 100 LAT KAPUCYNÓW NA MIODOWEJ

100 lat temu kapucyni wrócili do stolicy po kasacie klasztoru. Radosną rocznicę uczcili 28 stycznia dziękczynną Mszą św. i wykładem o dziejach kościoła na Miodowej.

– Naszą obecność w Warszawie od 100 lat trzeba widzieć jako ciągłość woli Bożej. Pan Bóg nas tu przysłał przez gest króla Jana III Sobieskiego. Dziękujemy za nasz los na przestrzeni lat i teraźniejszość. Stopa życiowa nam wszystkim się podniosła, ale zmagają duchowych i wyzwań nie brakuje. Jako kapucyni nie jesteśmy po to, by zabierać wiernych z katedry ani po to, by szczyć się czymś wobec ojców dominikanów. Jesteśmy po to, by prosty kapucyński charyzmat przeżywać służąc taką pomocą, jaką potrafimy świadczyć, czyli przez konfesjonat i przez pomoc człowiekowi potrzebującemu – mówił podczas uroczystej Eucharystii br. Andrzej Kiejza OFM Cap, minister prowincjalny. Koncelebrował ją przedstawiciel kapucyńskiej wspólnoty na Białorusi kustosz br. Aleh Szenda.

– Historia naszego klasztoru to historia miasta, ale i świeckich. Oni mieli wielki wpływ na naszą działalność. Sam król nas tu sprowadził. Teraz też pomagają nam świeccy. Jak Bóg da, za pół roku będziemy święcić dom za kościołem. Dziękujemy darczyńcom i wolontariuszom. Razem z wami i dzięki wam budujemy dzieło kapucyńskie – modlił się br. Kazimierz Synowczyk, gwardian klasztoru.

Mszę św. poprzedził wykład o perypetiach powrotu kapucynów na Miodową wygłoszony przez br. Grzegorza Filipiuka OFM Cap. – W 1864 r. na mocy ukazu cara Aleksandra II zamykano klasztory w Królestwie Polskim. W nocy z 27 na 28 listopada za udział w powstaniu i pomoc powstańcom skasowano klasztor na

Miodowej. Przy okazji wywieziono wiele cennych przedmiotów i książek. Udało się tylko przechować obrazy i konfesjonały. Zakonników wywieziono do Zakroczymia. Został tylko brat Wilhelm Pasiuta, a kościół przejęły władze diecezjalne. Generalnie zakonników kuszono, oferując m.in. stałą pensję roczną, wyjazdami za granicę. Chodziło o osłabienie Kościoła katolickiego w Polsce, tak by duchowni nie mieli wpływu na społeczność – mówił.

Posiadłości kapucyńskie w postaci ogrodu ciągnęły się od Miodowej do dzisiejszego terenu pl. Bankowego. – Ziemię podzielono na działki i sprzedano. W ogrodzie był cmentarz. Szczątki zmarłych przeniesiono do katakumb pod kościołem. W budynku poklasztornym powstało gimnazjum żeńskie. Kapucyni starali się wrócić na Miodową, ale nie otrzymywali zgody. Od 1908 r. zaczęli pracować na Powiślu, gdzie w miejscu dzisiejszego kościoła Wspólnot Jerozolimskich odrestaurowali stary młyn. Tam powstała kaplica i hospicjum. Na przełomie listopada i grudnia 1911 r. zostali jednak wypędzeni przez władze carskie do Nowego Miasta – przypomniał br. Grzegorz Filipiuk.

Przypomniał, że jako datę oficjalnego powrotu kapucynów do Warszawy

przyjmuje się 3 stycznia 1918 r., czyli jeszcze przed odzyskaniem przez Polskę niepodległości. Wskazał też bardzo trudne warunki bytowe pierwszych kapucynów. – Nie mieli gdzie spać i co jeść, ale zadowolenie wewnętrzne, że się walczyło o załatwienie wielkich spraw było przeogromne. Kościół był ograbiony ze sprzętów liturgicznych. Niemcy zabra-

li dzwon z dzwonnicy, ale udało się go szybko odzyskać. Pojawiali się kolejni bracia. Pod koniec roku było ich sześciu – przybliżał kapucyn. Przypomniat, że bracia zostali wywiezieni w 1940 r. do obozu koncentracyjnego, a w czasie Powstania Warszawskiego budynki klasztorne zostały zrujnowane. – Po wojnie odbudowy podjął się o. Zajkow-

ski. To wszystko pokazuje trudną historię braci, którym zależało, by pierwszy kapucyński kościół w Polsce istniał. Dlatego my dziś dziękujemy za ich cierpienie, poświęcenie i świętość – zakończył br. Filipiuk

Za: www.archidiecezja.warszawa.pl

Refleksja tygodnia

„NA PROGU PIĘCSETLECIA CHARYZMATU WINCENTYŃSKIEGO”

List przełożonego generalnego Zgromadzenia Misji na zakończenie 400. Rocznicy charyzmatu wincentyńskiego

„Niech będzie błogosławiony Bóg i Ojciec Pana naszego Jezusa Chrystusa, On napełnił nas wszelkim błogosławieństwem duchowym na wyżynach niebieskich – w Chrystusie” (Ef 1,3).

Do wszystkich członków Rodziny Wincentyńskiej Drodzy Bracia i Siostry w św. Wincentym, Niech łaska i pokój Jezusa zawsze będą z nami!

Dnia 25 stycznia 2018 r. – w momencie oficjalnego zakończenia obchodów 400. Rocznicy charyzmatu wincentyńskiego – z sercem przepelnionym radością, możemy powtórzyć powyższe słowa św. Pawła z początku Listu do Efezjan. Niebo napełniło nas wszelkim błogosławieństwem: każdego z nas osobiście, każdą poszczególną gałąź Rodziny Wincentyńskiej i całą Rodzinę Wincentyńską. Niech to doświadczenie pozostanie dla nas źródłem pogłębiania, rozwijania i rozpowszechniania charyzmatu wincentyńskiego, aby wydawać coraz więcej nowych owoców.

Podczas tego Roku Jubileuszowego, Rodzina Wincentyńska przygotowała tak wiele inicjatyw, zorganizowała wiele uroczystości i wspaniałych projektów na płaszczyźnie lokalnej, krajowej i międzynarodowej. Jako Rodzina Wincentyńska zorganizowaliśmy na płaszczyźnie międzynarodowej:

a) Międzynarodowe Sympozjum Rodziny Wincentyńskiej w Rzymie, w dniach od 12 do 15 października 2017.

Nazajutrz, po zakończeniu Sympozjum, zebrała się Komisja Syntezy, aby zapoznać się z owocami dzielenia się uczestników sześciu grup językowych. Refleksje, propozycje, pomysły oraz projekty, jako ziarna posiane w czasie Sympozjum, będą wkrótce udostępnione wszystkim członkom Rodziny Wincentyńskiej, aby można było je rozwijać, dzielić się nimi, „podlewać” je i przyczyniać się do ich wzrostu.

b) Globalna Inicjatywa Rodziny Wincentyńskiej na rzecz Bezdomnych (Sojusz FAMVIN na rzecz Bezdomnych).

Ten projekt Rodziny Wincentyńskiej, oficjalnie zainaugurowany podczas Sympozjum w Rzymie, 14 października 2017, pozwoli nam pogłębić współpracę, aby skuteczniej odpowiadać na potrzeby osób pozbawionych miejsca zamieszkania.

c) Festiwal filmów wincentyńskich zatytułowany „Odnaleźć Wincentego 400”, również oficjalnie zainaugurowany w czasie Sympozjum w Rzymie, 14 października 2017, odbędzie się w dniach od 18 do 21 października 2018 w Castel Gandolfo.

Komitet przygotowawczy udzieli wkrótce więcej informacji na ten temat za pośrednictwem różnych mediów: stron internetowych, mediów społecznościowych, YouTube, prasy, agencji prasowych i innych. Mamy nadzieję, że festiwal ten będzie narzędziem „globalizacji miłosierdzia”. Każdy może wziąć w nim udział, z jakiegokolwiek kraju, niezależnie od tego, czy jest członkiem Rodziny Wincentyńskiej czy też nie. W ramach festiwalu odbędą się trzy konkursy: 1) wiersza, rysunku lub tekstu, w którym może wziąć udział młodzież do 18 roku życia; 2) na scenariusz filmowy, na podstawie którego może powstać w przyszłości film; 3) na film krótkometrażowy. Wspólnym tematem tych konkursów jest życie i charyzmat św. Wincentego a Paulo.

d) Peregrynacja relikwii serca św. Wincentego a Paulo. Peregrynacja innych relikwii będzie kontynuowana w Europie, a następnie, jeżeli Bóg pozwoli, na innych kontynentach.

Na początku piętego stulecia charyzmatu wincentyńskiego, jako pierwszy krok na tej drodze, chciałbym zaproponować dwie następujące inicjatywy:

a) Odnović i pogłębić naszą relację ze Świętymi, Błogosławionymi i Sługami Bożymi Rodziny Wincentyńskiej z całego świata, jako wzór duchowości i charyzmatu wincentyńskiego, dzięki następującym środkom:

1. Ożywić kult i praktykę modlitwy za wstawiennictwem Świętych, Błogosławionych i Sług Bożych, najpierw w miejscach ich pochodzenia – tam, gdzie się urodzili, gdzie żyli, pełnili swą posługę, gdzie umarli, zostali pochowani albo gdzie zachowały się ich relikwie – poprzez różne inicjatywy mające na celu pogłębienie naszej 3 relacji z nimi. Odnovienie bliskości z nimi na płaszczyźnie lokalnej będzie sprzyjało i umożliwiszerzenie ich

kultu oraz modlitwy za ich wstawiennictwem w innych częściach świata.

2. Organizować spotkania, aby umożliwić poznanie ich tym, którzy ich wcale nie znają albo znają tylko trochę; organizować pielgrzymki; przygotowywać nabożeństwa dla dzieci, młodzieży, dorosłych; publikować nowe książki; przygotowywać prezentacje PowerPoint; wykorzystywać różne środki komunikacji.

3. Nieustannie się modlić, by wyprosić u Jezusa łaskę kanonizacji dla wszystkich Błogosławionych, Sług Bożych lub innych potencjalnych kandydatów na ołtarze. Wewnątrz konkretnej gałęzi Rodziny Wincentyńskiej, do której każdy z nich należał, jak również w skali całej Rodziny Wincentyńskiej, angażować się ze wszystkich sił w działania mające na celu oficjalne uznanie ich świętości przez Kościół.

Chodzi o to, aby nasze życie, wysiłki, służba, projekty, inicjatywy, plany i wspólne dążenia możliwie jak najściślej jednoczyły się z tymi, którzy byli przed nami, a odtąd wstawiają się za nami w Niebie. Oni odpowiedzą, jeżeli będziemy prosić o ich wstawiennictwo u Boga. Są dla nas wzorem, w jaki sposób mamy żyć wincentyńską duchowością i charyzmatem. Być może łatwiej jest nam przedstawiać innym Świętych, Błogosławionych i Sługi Boże z najnowszej historii. Tymczasem wszyscy święci przemawiają lub mogą przemówić, w tym momencie dziejowym, jako wzór świętości, do dzieci, młodzieży, dorosłych i wszystkich ludzi nam współczesnych. Są oni również jednym ze „źródeł” nowych powołań do życia konsekrowanego albo zaangażowania świeckich, wewnątrz różnych gałęzi Rodziny Wincentyńskiej, w misję Jezusa, misję Kościoła.

b) Odnowić i pogłębić „kulturę powołań”.

Gdy szukamy wyjaśnienia spadku powołań do życia konsekrowanego, zmniejszenia czynnego udziału młodzieży i dorosłych w życiu Kościoła oraz spadku wiary w niektórych częściach świata, często wylaniają się następujące przyczyny: społeczeństwo konsumpcyjne, materializm, indywidualizm, egoizm, systematyczna laicyzacja społeczeństwa... Możemy mówić o pewnej „antykulturze powołań”.

Chciałbym wszystkich zachęcić do zjednoczenia naszych sił, by pokazać dzisiejszym dzieciom, młodzieży i dorosłym, którzy są pod wpływem tej „antykultury powołań”, piękno, urok i życie-

dajny sens powiedzenia „tak” rozbrzmiewającego w odpowiedzi na wezwanie Jezusa. Proszę, abyśmy ukazywali dzieciom, młodzieży i dorosłym, że jest rzeczą normalną pozytywnie i wyraźnie odpowiedzieć „tak” na zaproszenie Jezusa. To nie jest odpowiedź nienormalna. Powinniśmy wspólnie pracować na rzecz odnowionej kultury powołań.

Nasze powołanie sięga dalej niż początek naszego istnienia, albowiem Bóg myślał o nas przed założeniem świata, przed naszym poczęciem.

„Zanim ukształtowałem cię w łonie matki, znałem cię, nim przyszedłeś na świat, poświęciłem cię” (Jr 1,5).

„W Chrystusie bowiem wybrał nas przed założeniem świata” (Ef 1,4).

„Ustanowię cię światłością narodów”(Iz 49,6).

Kultura powołań to środowisko, w którym każda osoba może odkryć i ciągle odkrywać przyczynę, dla której jest na tej ziemi, sens swego życia, misję, jaką ma wypełnić, powołanie, na które ma odpowiedzieć. Kultura powołań stawia Jezusa na pierwszym miejscu, bez względu na to, czy jest to powołanie do życia świeckiego czy konsekrowanego.

W naszym sercu niesiemy głębokie pragnienie przekazania następnym pokoleniom charyzmatu i duchowości, które otrzymaliśmy. Nieustannie przedstawiamy Bogu naszą modlitwę o nowe powołania, a jednocześnie liczne wysiłki i inicjatywy. Początek pięćdziesiątego wieku charyzmatu wincentyńskiego jest dla nas okazją, by zintensyfikować nasze wysiłki na rzecz kultury powołań. To łączy się bardzo harmonijnie z tegorocznym tematem Synodu biskupów, który odbędzie się w październiku w Rzymie: „Młodzież, wiara i rozeznanie powołania”.

Powierzając to wszystko Opatrzności Bożej oraz wstawiennictwu Matki Bożej od Cudownego Medalika, Świętym, Błogosławionym i Sługom Bożym Rodziny Wincentyńskiej, zachęcajmy się wzajemnie słowami św. Wincentego a Paulo, który na pytanie, co jeszcze mógłby zrobić w swoim życiu, odpowiedział: „więcej”.

Wasz Brat w św. Wincentym,
Tomaż Mavrič, CM
Przełożony Generalny

Wiadomości zagraniczne

ROK PO ŚMIERCI HELENY KMIĘĆ RUSZYŁ PROGRAM STYPENDIALNY JEJ IMIENIA

W rok po śmierci Heleny Kmieć – polskiej wolontariuszki zamordowanej w Boliwii – fundacja jej imienia rozpoczyna program stypendialny dla najbardziej potrzebujących dzieci na terenie misji. Na początek chce wesprzeć edukację uczniów w Boliwii, Zambii i na Filipinach. – Chcemy zapewnić tym dzieciom środki niezbędne do tego, by mogły chodzić do szkoły i wesprzeć je poprzez zakup najpotrzebniejszych artykułów i sprzętów – powiedziała PAP Marta Trawińska z Fundacji im. Heleny Kmieć.

W miejscowości Cochabamba w Boliwii, w której zginęła Helena Kmieć, fundacja wesprze edukację młodej dziewczyny,

którą opiekują się siostry Służebniczki Dębickie, poprzez zebranie dla niej środków na czesne; w Zambii będzie pomagać w tworzeniu w jednej z tamtejszych wysp szkoły dla ok. 80 dzieci, a na Filipinach wesprze dzieci ze slumsów Manili pozostające pod opieką organizacji „Puso sa Puso” („Serce dla Serca”).

W środę w 1. rocznicę śmierci zamordowanej wolontariuszki, o godz. 18.00 w parafii św. Barbary w Libiążu w Małopolsce odprawiona zostanie msza w intencji Heleny Kmieć, której przewodniczył będzie biskup Jan Zając. Poprzedzi ją modlitwa przy grobie wolontariuszki na pobliskim cmentarzu. W Warszawie o g.

18.30 w kościele św. Anny odbędzie się natomiast msza, po której będzie można wysłuchać opowieści o Helenie oraz zainaugurowany zostanie program stypendialny Fundacji. Chętni mogą wesprzeć ten program, podobnie jak samą fundację, wpłacając dobrowolne kwoty na konto wskazane na stronie internetowej www.helenakmiec.pl

Poza programem stypendialnym Fundacja za jeden z głównych celów stawia sobie promowanie sylwetki, charyzmatu i działalności Heleny Kmieć, tworząc m.in. poświęconą jej stronę internetową poświęconą (www.helenakmiec.pl). Znaleźć na niej można interaktywną bazę

zdjęć, filmów i utworów związanych z Heleną. – Zapraszamy do współpracy wszystkich, którzy mają takie materiały. Mamy ich już trochę, ale zależy nam na kolejnych. Zbieramy także informacje o odprawianych w różnych częściach świata i Polsce, mszach św. i czuwaniach w intencji Heleny, które następnie publikujemy w interaktywnej mapie modlitwy na naszej stronie internetowej – powiedziała Marta Trawińska.

Fundacja im. Heleny Kmieć została powołana we wrześniu 2017 r. przy współpracy z Polską Prowincją Salwatorianów, rodziny zmarłej, jej przyjaciółmi i ludźmi dobrej woli. Za swoją główną misję fundacja postawiła sobie wszechstronne wspieranie placówek misyjnych w opiece nad dziećmi i młodzieżą w krajach, które zmagają się z problemami takimi jak bieda, bezdomność, choroby czy brak edukacji. – Ścisłe współpracujemy z organizacjami w różnych krajach misyjnych, aby na bieżąco odpowiadać na potrzeby dzieci i młodzieży tam żyjących jednocześnie starając się pomagać w mądry sposób, to znaczy taki, który da im możliwość samorozwoju i wyjścia z biedy. Chcemy dalej kontynuować to dobro, które Helenka rozpoczęła – zaznaczyła Trawińska.

Helena Kmieć zginęła w nocy z 24 na 25 stycznia 2017 r. ugodzona nożem podczas napadu na ochronkę dla dzieci w miejscowości Cochabamba

w Boliwii. Kilkanaście dni później skończyłaby 26 lat. Była związana z Wolontariatem Misyjnym „Salvator”. Została pochowana w rodzinnym Libiążu. Mieszkańcy nadali jej imię jednej z ulic. Jest też honorową obywatelką tego miasta.

Prezydent Andrzej Duda odznaczył pośmiertnie Helenę Kmieć Złotym Krzyżem Zasługi za zasługi w działalności charytatywnej i społecznej oraz za zaangażowanie w pomoc potrzebującym.

Helena była absolwentką szkół Katolickiego Stowarzyszenia Wychowawców w Libiążu: podstawówki, gimnazjum i Liceum Ogólnokształcącego. Na ostatnie dwa lata nauki zdobyła stypendium do prestiżowej Leweston School w Sherborne w Wielkiej Brytanii, gdzie zdała maturę. Równolegle realizowała indywidualny tok nauczania w swoim liceum, które ukończyła w 2009 r.

Na Politechnice Śląskiej studiowała technologię i inżynierię chemiczną w

języku angielskim. Po obronie dyplomu magistra inżyniera w 2014 r. rozpoczęła pracę jako stewardessa w liniach lotniczych. W wywiadzie, którego udzieliła z okazji 25-lecia szkół Katolickiego Stowarzyszenia Wychowawców w Libiążu, Helena podkreśliła, że choć zawód ten nie jest związany z kierunkiem studiów, które skończyła, to jest połączeniem jej pasji: podróżowania, odkrywania świata, poznawania nowych kultur, języków i pracy z ludźmi.

Od 2012 roku działała w Wolontariacie Misyjnym „Salvator”. Dwukrotnie organizowała półkolonie dla dzieci przy parafiach księży salwatorianów: w Galgahévíz na Węgrzech i w rumuńskiej Timisoarze. W 2013 roku pojechała na misję do Zambii, gdzie przez dwa miesiące pracowała z dziećmi ulicy, ucząc ich czytania, pisania, angielskiego i matematyki oraz towarzysząc im w codziennym życiu w ośrodku Salvation Home w Lusace i w centrum młodzieżowym Kulanga Bana Farm w Chamulimbie.

W lipcu 2016 r. była koordynatorką Światowych Dni Młodzieży w parafii p.w. Świętej Barbary w Libiążu. 8 stycznia zeszłego roku wyjechała z ramienia Wolontariatu Misyjnego Salvator na misję do Boliwii z zamiarem półrocznej pomocy Siostrom Służebniczkom Dębiczkim w prowadzonej przez nie ochronce dla dzieci. Za: www.deon.pl

PAPIEŻ W ORĘDZIU PISZE O „FAKE NEWS”

Do krzewienia dziennikarstwa pokoju, bez udawania i fałszu zachęca Ojciec Święty Franciszek w orędziu na 52. Światowy Dzień Środków Społecznego Przekazu pod tytułem „Prawda was wyzwoli” (J 8, 32).

Fake news a dziennikarstwo pokoju. Zostało ono ogłoszone w dniu liturgicznego wspomnienia św. Franciszka Salezego, 24 stycznia o godz. 12.00 i zaprezentowane w Watykanie i w Sekretariacie Episkopatu Polski w Warszawie.

„Fake news stają się często wirusowe, to znaczy rozprzestrzeniają się w szybki i trudny do powstrzymania sposób, nie ze względu na logikę dzielenia się, która charakteryzuje media społecznościowe, ile raczej ze względu na ich oparcie w nienasyconej chciwości, która łatwo rozpala się w człowieku [...] wychowywanie do prawdy oznacza wychowywanie do rozpoznawania, do oceniania i rozważania pragnień i skłonności, które poruszają się w nas, abyśmy nie byli pozbawieni dobra, „łapiąc się” na każdą pokusę” – czytamy w orędziu.

Pełny tekst orędzia papieskiego na 52 światowy Dzień Środków Społecznego Przekazu na: www.episkopat.pl

TRAPIŚCI Z TIBHRINE WŚRÓD KANDYDATÓW NA OŁTARZE POTWIERDZONYCH PRZEZ PAPIEŻA

Ojciec Święty przyjął wczoraj na audyencji prefekta Kongregacji Spraw Kanonicznych, kard. Angelo Amato SDB i polecił tej dykasterii opublikowanie 8 dekretów: 4 o cudach, 2 o męczeństwie, oraz dwóch o heroiczności cnót.

Spośród czterech dekretów o cudach jeden dotyczy błogosławionej Nazarii Ignacji od św. Teresy od Jezusa (1889-1943), założycielki Instytutu Sióstr Misjonarek Krzyżowych Kościoła. Urodziła

się 10 stycznia 1889 roku w Madrycie jako czwarte z jedenaściorga dzieci. Mając 9 lat w 1898 roku przystąpiła do Komunii Świętej i wraz z rodzicami wyemigrowała do Meksyku. Wróciła do Hiszpanii i tam w 1912 roku rozpoczęła

nowicjat. 16 czerwca 1925 roku rozpoczęła starania związane z założeniem nowego zgromadzenia, a już 12 lutego 1927 roku założyła świecki Instytut Sióstr Misjonarek Krzyżowych Kościoła (łac. Institutio de las Misioneras Cruzadas de la Iglesia) w Oruro w Boliwii. Formalnie jednak Instytut został zatwierdzony 9 czerwca 1947 przez Piusa XII. Nazaria Ignacia March Mesa zmarła w opinii świętości 6 lipca 1943 roku w Buenos Aires. Została beatyfikowana przez papieża Jana Pawła II 27 września 1992 roku. Dekret ten oznacza, że niebawem zostanie ona kanonizowana. Kolejne trzy dekry dotyczą cudów do beatyfikacji:

Za wstawiennictwem Elżbiety Eppinger, założycielki Zgromadzenia Sióstr Najświętszego Zbawiciela, ur. 9 września 1814 r. w Niederbronn (Francja) i tam zmarłej 31 lipca 1867 r.;

Za wstawiennictwem Cleli Merloni, założycielki Instytutu Apostołów Najświętszego serca Jezusowego, ur. 10 marca 1861 roku w Forlì (Włochy), a zmarłej 21 listopada 1930 r. w Rzymie.

Za wstawiennictwem Marii Krucyfissy od Miłości Bożej (w świecie: Maria Gargani; 23 XII 1892, Morra Irpino (dziś Morra De Sanctis-23 V 1973, Neapol), założycielki Zgromadzenia Apostołów Najświętszego Serca (Włochy).

Następne dwa dekry dotyczą męczeństwa:

Mnisi z Tibhrine

Biskupa Piotra Claverie OP, ordynariusza Oranu oraz 18 towarzyszy zakonników i zakonnic zamordowanych z nienawiści do wiary w Algierii w latach 1894-1996.

Pierwszy z tej grupy – biskup Piotr Claverie, dominikanin (1938-96), był w latach 1981-96 ordynariuszem algierskiego Oranu. Zginął on wraz ze swym młodą kierownicą, muzułmaninem Mohamedem Bouchikhim w wyniku wybuchu samochodu-pułapki przed wejściem do domu biskupiego.

W gronie pozostałych męczenników jest też siedmiu trapistów z klasztoru w

Tibhirine, zamordowanych w maju tego samego roku przez terrorystów islamskich. Wszyscy wspomniani męczennicy w trudnym dla Algierii okresie zdecydowali się świadomie pozostać tam u boku swoich braci muzułmanów, wierni Chrystusowi i Kościołowi. Na styku różnych religii i kultur pragnęli dawać świadectwo pokoju i dialogu.

Drugi z dekretów o męczeństwie dotyczy Rumunki, Weroniki Antal, (7 grudnia 1935-24 sierpnia 1958), członkini Franciszkańskiego Zakonu Świeckiego, zamordowanej podczas próby gwałtu. W czasach dyktatury komunistycznej była aktywnie zaangażowana w życie swej parafii i złożyła prywatne śluby czystości, żyjąc jak zakonnica.

Dwa dekry o heroiczności cnót dotyczą:

Włoskiego księdza Ambrosio Grittani (1907-1951) założyciela Oblatek św. Benedykta Józefa Labre, a także francuskiej pisarki, Madeleine Delbrêl, nawróconej komunistki, która później stała się bardzo znaczącą postacią życia religijnego we Francji, autorką ważnych książek. Urodziła się Mussidan 24 października 1904, zaś zmarła w Ivry-sur-Seine 13 października 1964 r.

Za: www.deon.pl

POLICJA ZAATAKOWAŁA KLASZTOR DOMINIKANÓW W KINSZASIE

Zginęło siedem osób. Do wiernych strzelali policjanci. W niedzielę, 31 grudnia 2017 r. bracia dominikanie, pracujący w kościele św. Dominika w Kinszasie – stolicy Demokratycznej Republiki Konga – zostali zaatakowani razem ze swoimi parafianami przez siły zbrojne państwa. Wśród atakujących byli żołnierze i policjanci.

Katolicy biskupi Demokratycznej Republiki Konga, przy poparciu koalicji różnych grup społecznych, wezwali do udziału w pokojowych demonstracjach po niedzielnych Mszach w dniu 31 grudnia, aby w ten sposób sprzeciwić się nowemu prawu wyborczemu, które weszło w życie kilka dni wcześniej. Pokojowe marsze miały też zwrócić uwagę na pierwszą rocznicę zawarcia porozumienia politycznego, w którego tworzeniu biskupi uczestniczyli

Prezydent Joseph Kabila, którego kadencja zakończyła się w grudniu 2016 roku, zgodził się wówczas wyznaczyć termin wyborów na koniec roku 2017, aby w ten sposób uspokoić wzmagające się napięcia w kraju. Tymczasem państwowa komisja wyborcza oznajmiła niedawno, że będą się one mogły odbyć dopiero w grudniu 2018 roku.

Opozycja oskarża Kabilę o przekładanie terminu wyborów w celu utrzymania władzy, co powoduje kolejny wzrost napięcia, przemoc i demonstracje uliczne. Kończą się one często ofiarami śmiertelnymi.

Rząd nie wyraził zgody na demonstracje organizowane przez biskupów 31 grudnia 2017 roku, powołując się na względy bezpieczeństwa. Mimo braku pozwoleń, w całym kraju w manifestacjach wzięli udział mieszkańcy ponad 160 parafii. Policja użyła gazu łzawiącego, gumowych kul, a nawet ostrej amunicji. Co najmniej siedem osób zginęło, wielu zostało poważnie rannych. Aresztowano wielu demonstrantów.

Kilku policjantów weszło także do kościoła św. Dominika w Kinszasie i otworzyło ogień zarówno wewnątrz świątyni, jak i na placu przed nią. Jedna z kobiet została postrzelona ostrą

amunicją w czoło, inni zostali ranni w nogi. Ucierpiał także jeden z naszych braci, Jean Nkongolo, któremu strzelono z bliskiej odległości gumową kulą w twarz.

Otoczmy naszych braci i siostry solidarną modlitwą o pokój i sprawiedliwość.
Za: www.dominikanie.pl

„KLISZE PAMIĘCI. LABIRYNTY” W PARLAMENCIE SŁOWACKIM

26 stycznia 2018 r., w przeddzień 73. rocznicy wyzwolenia KL Auschwitz, w Parlamencie Słowackim została otwarta wystawa wybranych prac byłego więźnia niemieckich obozów koncentracyjnych Mariana Kołodzieja. Wystawa „Klisze pamięci. Labirynty”, która na stałe znajduje się w podziemiach kościoła franciszkanów w Harmężach, jest artystycznym zapisem gehenny obozowej widzianej oczyma świadka.

Otwarcie wystawy w Słowackim Parlamencie jest częścią projektu „Ukazanie prawdy historycznej na temat niemieckich obozów koncentracyjnych na ziemiach polskich poprzez popularyzowa-

nie wystawy więźnia pierwszego transportu Mariana Kołodzieja (nr 432) Klisze pamięci. Labirynty”, jaki Klasztor Franciszkanów w Harmężach zrealizował wspólnie z Ministerstwem Spraw Zagranicznych w roku 2017.

Inicjatorką prezentacji wystawy w parlamencie słowackim była posłanka Anna Verešová, której emocjonalne wystąpienie wzruszyło wielu obecnych na uro-

czystości. Wystawę otworzyli Przewodniczący Parlamentu RS Andrej Danko, na uroczystości byli obecni między innymi: Ambasador RP na Słowacji Leszek Soczewica oraz Biskup Polowy Franciszek Rábek. Ceremonię poprowadził przyjaciel Franciszkanów i dobry duch całego projektu Dariusz Żuk-Olszewski.

Otwarcie ekspozycji towarzyszył pokaz filmu „Między piekłem, a niebem” Stanisława Markowskiego oraz prezentacja albumu „Apokalipsa XX wieku. Świadek two Mariana Kołodzieja nr 432”.

Wystawa będzie prezentowana w Parlamencie RS do końca lutego, a następnie ruszy w trasę objazdową po Słowacji. PG
Za: www.franciszkanie.pl

UROCZYSTOŚCI WE FRANCISZKANSKIM CENTRUM EDUKACYJNYM O. KOLBEGO W TANZANII

Uroczystą Mszą św. pod przewodnictwem abp. Marka Solczyńskiego, Nuncjusza Apostolskiego w Tanzanii, w sobotę, rozpoczęły się uroczystości 10-lecia Centrum Edukacyjnego im. św. Maksymiliana Kolbe, prowadzonego przez braci mniejszych konwentualnych. W uroczystościach wziął udział ambasador RP Krzysztof Buzalski, władze zakonne, rodzice i uczniowie Centrum.

Homilię wygłosił bp Jerzy Mazur, przewodniczący Komisji Episkopatu Polski ds. Misji, który wraz z o. Kazimierzem Szymczychą i ks. Zbigniewem Sobolewskim odwiedza polskich misjonarzy w Kenii i Tanzanii.

– Jest to dla Was szczęśliwy i wielki dzień – powiedział w homilii bp Jerzy Mazur, zwracając się do ponad tysięcznej rzeszy uczniów, nauczycieli i rodziców Centrum Edukacyjnego zgromadzonych na Eucharystii. Biskup podkreślił, że Chrystus jest najlepszym nauczycielem, a misjonarze głosząc Ewangelię i prowadząc dzieła edukacyjne idą w Jego ślady.

Zachęcił wszystkich do ufego pójścia za Chrystusem, zawierzenia Jego miłosierdziu i łasce.

Biskup przypomniał, że pierwszymi najważniejszymi nauczycielami są rodzice, a rodzina stanowi pierwsze środowisko wychowawcze. – Słuchajcie zawsze dobrych rad Waszych rodziców i dziadków – powiedział biskup. – Szkoła i Kościół, a tutaj w Segerea ojcowie franciszkanie, pomagają rodzinie, ale nie mogą jej zastąpić.

– Słuchajcie także Waszych nauczycieli w szkole oraz ojców franciszkanów i sióstr zakonnych, gdyż oni pragną Waszego prawdziwego dobra.

Bp Jerzy Mazur wezwał wszystkich do wdzięczności za otrzymaną pomoc. – Nie byłoby tego wspaniałego Centrum, nie miałbyście możliwości kształcenia się, gdyby nie pomoc tak wielu ludzi dobrej woli z Polski. Dzięki ich ofiarności powstały budynki Waszego Centrum – powiedział.

Mówca podziękował Ministerstwu Spraw Zagranicznych RP, które w ramach polskiej pomocy rozwojowej w ostatnich latach sfinansowało dokończenie budowy oraz wyposażenie szkoły podstawowej dla 800 dzieci oraz budowę szkoły zawodowej dla 200 uczniów.

Po Mszy św. w barwnym korowodzie pod przewodnictwem orkiestry policyjnej, dostojni goście, rodzice i uczniowie udali się do Centrum Edukacyjnego w Segerea. Tutaj miało miejsce poświęcenie i otwarcie nowego budynku szkolnego. Hale warsztatowe oraz sale lekcyjne uroczystie poświęcili obaj hierarchowie. Na pamiątkę tego znaczącego wydarzenia w dziedzinie szkoły, dostojni goście posadzili drzewa. Biskupi poświęcili również plac po budowę przedszkola dla 470 dzieci oraz autobus szkolny.

Drugą część radosnych obchodów wypełniły śpiewy, tańce oraz krótkie scenki teatralne w wykonaniu dzieci i młodzieży. Władze szkoły i rodzice bardzo serdecznie podziękowali ojcom

franciszkanom, zwłaszcza o. Krzysztofowi Cieślakiewiczowi za ofiarną pracę edukacyjno-wychowawczą i troskę o rozwój szkoły. Wyrazili również wdzięczność wobec Polski i Polaków za wsparcie finansowe placówki. Zabierając głos, ambasador Krzysztof Buzaliski powiedział, że od 10 już lat śledzi życie tej wspaniałej szkoły i podziwia zaangażowanie ojców franciszkanów, którzy wytrwale rozwijają różne formy pomocy, zwłaszcza dzieciom i młodzieży. Ostatnią inicjatywą jest utworzenie szkoły zawodowej dla dziewcząt i chłopców. O nadziei na lepszą

przyszłość, jaką rodzi edukacja, mówili także abp Marek Solczyński i bp Jerzy Mazur SVD.

W uroczystościach wzięli liczny udział polscy misjonarze posługujący w Tanzanii. Wielu z nich przebyło daleką drogę, by móc spotkać się z przewodniczącym Komisji Misyjnej oraz Nuncjuszem Apostolskim. Uroczystości zakończyła braterska agapa.

Za: KAI

„SZKOŁY Z MISJĄ” WYBUDOWAŁY STUDNIĘ W CZADZIE

Tydzień temu dotarła do nas niesamowita wiadomość. W Czadzie, w wiosce Voulmey Centre została wybudowana, poświęcona i oddana do użytku studnia głębinowa.

Zarówno w Polsce jak i Czadzie wiadomość ta przyniosła wiele radości. Jesteśmy niesamowicie dumni z tego, że dzięki zaangażowaniu tak wielu osób: uczniów i nauczycieli oraz osób pracujących w Sekretariacie Misji Zagranicznych Księża Sercanów udało się zebrać środki na jedną ze studni (forage) wybudowanych dzięki Darczyńcom z Polski. Widok wody wypompowywanej na powierzchnię dodaje nam sił do pracy

na rzecz misji i pokazuje, że działania w placówkach edukacyjnych pod hasłem „od ekologii do dobroczynności” mają sens. Liczy się każda bateria, płyta CD, telefon komórkowy, klocek LEGO czy „dobra moneta” trafiające do naszych pojemników! Duże znaczenie ma też to, że działamy zarówno dla misji, jak i dla środowiska. Dzięki wspólnemu zbieraniu zredukowana jest liczba śmieci, które trafiają na wysypiska.

Czad to jeden z najbiedniejszych i równocześnie „najgorętszych” krajów na świecie. Z powodu wysokich temperatur

problemem ludności jest bardzo często brak dostępu do czystej wody. Z racji ubóstwa ludności, spośród której pracują sercańscy misjonarze, budowa studni jest poza zasięgiem ich możliwości finansowych. Budując studnie w bardzo konkretny sposób wspieramy również dzieło ewangelizacji w Afryce. Od rozpoczęcia przez nas projektu budowy studni w Czadzie, czyli od dwóch lat, polscy Darczyńcy przekazali środki już na 28 studni (ok. 300.000 zł). Misjonarze w dalszym ciągu przesyłają zapytania o możliwość finansowania kolejnych studni. Wierzymy, że z Waszą pomocą będziemy mogli pozytywnie odpowiadać na ich prośby.

Zachęcamy do zapoznania się z projektem „Szkoła z misją” oraz projektem „zbieramto.pl” Za: www.sercanie.pl

W JAPONII WYSTAWA O BR. ZENO ŻEBROWSKIM

20 stycznia 2018 r. w Tokio uroczystie otwarto wystawę poświęconą pamięci polskiego franciszkanina, br. Zenona Żebrowskiego, nazywanego tam br. Zeno (1898-1982) i jego współpracownicy, służebnicy Bożej Elżbiety Satoko Kitahara. Br. Zenon Żebrowski przybył do Japonii w 1930 r. wraz ze św. Maksymilianem Kolbe.

Wielu Japończyków dobrze pamięta działalność br. Zeno, który przeżył w Nagasaki wybuch bomby atomowej w sierpniu 1945 r. i po wojnie, wraz z innymi polskimi franciszkanami, zajął się pomaganiem najbardziej potrzebującym.

„Miał łatwość rozmawiania z ludźmi, potrafił wspierać ich na duchu i niósł im pomoc materialną, czym zyskał ogromną sympatię ludzi i zainteresowanie japońskiej prasy. W stolicy dotarł do działającego na terenie obecnego parku Sumida slumsu zwanego *Miastem Mrówek*, gdzie niósł pomoc żywnościową szczególnie dzieciom i najstarszym. W 1950 r. spotkał młodą japońską chrześcijankę Satoko Kitaharę, którą zaprowadził do *Miasta Mrówek*.

Elżbieta Satoko, córka profesora uniwersytetu, zamieszkała z ludźmi w slumsach i całkowicie oddała się służeniu im pomocą. Zajmowała się przede wszystkim dziećmi. Zyskała miano *Marii Miasta Mrówek*. Z powodu wycieńczenia i choroby odeszła do Pana w *Mieście Mrówek* 23 stycznia 1958 r. w wieku zaledwie

28 lat. Wraz z bratem Zeno stała się symbolem powojennej pomocy ludziom najbardziej potrzebującym i opuszczonym”.

Ceremonii otwarcia wystawy, poświęconej działalności br. Zeno i Elżbiety Satoko Kitahara, przewodniczyli nuncjusz apostolski w Japonii abp Joseph Chennoth oraz ambasador Polski w tym kraju Jacek Izydorczyk.

Więcej informacji na temat wystawy oraz ciekawe, archiwalne zdjęcia br. Zeno na stronie internetowej: naszdomjp.exblog.jp. Serdecznie polecamy – naprawdę warto tam zajrzeć!!

Za: www.franciszkanie.pl

POLSKI BISKUP WERBISTA O ŻYCIU PO WYBUCHU WULKANU

PAPUA NOWA GWINEA. W ostatnich dniach w mediach światowych usłyszeliśmy o Papui Nowej Gwinei w kontekście wybuchu wulkanów w prowincji East Sepik, gdzie pracują werbiści. Okazuje się, że znajdują się one na terenie diecezji Wewak, gdzie ordynariuszem jest bp Józef Roszyński SVD.

Oto kilka informacji, które otrzymaliśmy bezpośrednio od bpa Józefa na temat sytuacji w diecezji oraz bieżących działaniach pastoralnych.

Wulkan Kadovar w pobliżu wyspy Biem wybuchła nieustannie od 5 stycznia – pisze bp Roszyński. – Żyjemy w strachu, co jeszcze może się wydarzyć. Ludzie z wyspy zostali ewakuowani, a teraz są przenoszeni w pobliże Turubu na wschodnim wybrzeżu. Mówi się, że ludzie wyspy Biem też zostaną ewakuowani [wulkan na wyspie Biem też zaczyna się budzić – przyp. red.]. Problem jednak w tym, że na wyspie żyje ponad 2000 i ciężko jest nie tylko ich przetransportować, ale dać im pożywienie, miejsce na nocleg itp. Chcemy im pomóc, staramy się znaleźć fundusze na

paliwo, żywność, artykuły gospodarstwa domowego.

Jeśli chodzi o działania pastoralne w diecezji biskup przyznaje, że ostatni okres jest bardzo pracowity. *Przed świętami Bożego Narodzenia jak zwykle mieliśmy dużo pracy duszpasterskiej związanej z przygotowaniem ludzi do świąt – donosi misjonarz. – W Marinumbo miałem 45 chrztów i 5 sakramentów małżeństwa. Do tego spowiedź i Dzień Dziecka w Passam oraz wiele innych rzeczy. Po Nowym Roku mieliśmy tygodniowe warsztaty dla kapłanów i pracowników diecezji z obsługi Excela. Wszyscy byli bardzo zadowoleni, tym bardziej, że w końcu mieliśmy okazję spotkać się i podzielić radościami i trudnościami.*

W poniedziałek sfinalizujemy nasz program duszpasterski na ten rok – pisze dalej bp Roszyński. – Zgodnie z propozycją Konferencji Biskupów Katolickich przyjrzymy się młodzieży. Jest to bardzo ważne, ponieważ młodzież tutaj boryka się z podobnymi problemami dzisiejszych czasów, jak w innych częściach świata (m.in. media i internet). W administracji mam duże problemy ze znalezieniem odpowiednich ludzi do pomocy w księgowości i zarządzaniu nieruchomościami. Staram się, aby jeden z kapłanów został przeszkolony i pomagał mi w pracach biurowych i administracji. Mam nadzieję, że to się uda.

Prosimy, módlcie się za nas, naszych kapłanów, nasz lud i całą sytuację. Przeżywamy teraz bardzo ciężki czas. Jestem bardzo wdzięczny za waszą pomoc i modlitwy – kończy swój list bp Roszyński.

Diecezja Wewak w Prowincji Wschodniego Sepiku na Papui Nowej Gwinei ma powierzchnię prawie 37 tys. km². Na tym terenie mieszka 440 tys. ludzi, z czego ponad 214 tys. stanowią katolicy. Na terenie diecezji funkcjonuje 48 parafii i 2 stacje misyjne. Bp Józef Roszyński SVD został mianowany ordynariuszem Diecezji Wewak w 2015 roku. Za: werbiści.pl

O. ANDRZEJ MADEJ OMI OPOWIADA O DOŚWIADCZENIACH Z INNYMI RELIGIAMI W TURKMENISTANIE

Ekumeniczny wymiar naszej, katolickiej obecności jest czynnikiem stałym, który towarzyszy nam codziennie – zapewnił prełożony misji „sui iuris” Turkmenistanu o. Andrzej Madej OMI.

W rozmowie z watykańską agencją misyjną Fides przedstawił on obecną sytuację niewielkiej mniejszości katolickiej w tym postsowieckim państwie środkowoazjatyckim, którego większość stanowią muzułmanie.

Polski oblat, który na czele misji stoi od początku jej utworzenia przez Jana Pawła II w 1997, powiedział, że przez cały rok wspólnota przeżywa „doświadczenie gościnności międzywyznaniowej”, gdyż w kaplicy katolickiej w stolicy kraju – Aszchabadzie niemal w każdą niedzielę gromadzi się wspólnota ewangeliczna Słowo Życia. Zdaniem zakonnika jest to „wymiana wzajemna”, gdyż co pewien czas społeczność protestancka zaprasza na swe cotygodniowe spotkania modlitwne kapłanów katolickich do wygłoszenia kazania.

„Podobnie kilka tygodni temu w czasie naszej Eucharystii pewien młody ewangelik dał świadectwo, jak Jezus Chrystus wyzwolił go z narkotyków i alkoholizmu” – wspominał o. Madej. Zaznaczył, że ów duch wspólnoty leży także u podstaw działalności ewangelizacyjnej. „Czasami udaję się z pastorem do różnych regionów Turkmenistanu, gdzie razem się modlimy i głosimy kazania w domach rodzin, które nas przyjmują” – wyjaśnił.

Zdaniem o. Madeja istnieją też dobre stosunki między katolikami a prawosławnymi, a on sam uczestniczy często w ich spotkaniach modlitwanych oraz prawie zawsze z okazji prawosławnych świąt wielkanocnych i Bożego Narodzenia.

„Mam przy tym świadomość, że jesteśmy częścią ludu Bożego” – podkreślił zakonnik. Zaznaczył, że wraz z prawosławnymi modli się o to, by wcześniej czy później, „sprawować razem Eucharystię, jak życzyli tego Paweł VI i patriarcha Atenagoras, gdy się spotykali w połowie lat sześćdziesiątych ubiegłego wieku”. „Ich marzenie jest naszym marzeniem” – dodał.

W Turkmenistanie, zajmującym powierzchnię 488,1 tys. km kw. i zamieszkanym przez ok. 5,3 mln obywateli, przeważa islam, wyznawany przez ok. 93 proc. mieszkańców. Drugą wspólnotą wyznaniową są prawosławni – w zdecydowanej większości Rosjanie – ponad 5 proc. Katolików jest obecnie ok. 300.

Wierni zaczęli się tam pojawiać mniej więcej w drugiej połowie XIX wieku, głównie za sprawą zesłańców (m.in. polskich), którzy trafiali także na te ziemie. Na początku XX stulecia żyło tam już ok. 5 tysięcy katolików, którzy mieli parafię w Aszchabadzie oraz kilka kaplic w Krasnowodzku, Czardżou, Mary i Kyzyl Arwacie.

W czasach sowieckich Kościół w praktyce tam nie istniał. Dopiero po ogłoszeniu niepodległości kraju 27 października 1991 stało się możliwe odrodzenie katolicyzmu na tym obszarze. 13 kwietnia 1991, a więc jeszcze przed rozpadem ZSRR, Jan Paweł II utworzył administraturę apostolską Kazachstanu i Azji Środkowej, obejmującą m.in. właśnie Turkmenistan, a 26 czerwca 1997 ustanowił oddzielną misję „sui iuris” Turkmenistanu, mianując jednocześnie pierwszym jej przełożonym nie-

spełna 36-letniego wówczas polskiego oblata o. Andrzeja Ma-deja i powierzając oblatom Maryi Niepokalanej opiekę duszpasterską nad wiernymi w tym kraju. W 2010 rząd oficjalnie uznał wspólnotę katolicką a polskiego zakonnika za jej zwierzchnika. Wierni zbierają się w stołecznej kaplicy pw. Przemienienia Pańskiego.

Stolica Apostolska nawiązała stosunki dyplomatyczne z Turkmenistanem 10 lipca 1996, przy czym przy rządzie w Aszchabadzie akredytowany jest nuncjusz apostolski w Turcji, urzędujący na co dzień w Ankarze – od 19 marca 2016 jest nim Amerykanin abp Paul F. Russell. Warto jeszcze dodać, że do czasu uznania przez władze obecności katolickiej w tym kraju o. Ma-dej mógł tam przebywać formalnie jako przedstawiciel nuncjatury w Turkmenistanie.
Za: www.deon.pl

Zapowiedzi wydarzeń

KONFERENCJA PRASOWA PRZED DNIEM ŻYCIA KONSEKROWANEGO

Komisja ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego, Konferencje Wyższych Przełożonych Zakonnych oraz Biuro Prasowe Konferencji Episkopatu Polski zapraszają na spotkanie zapowiadające Światowy Dzień Życia Konsekrowanego obchodzony w święto Ofiarowania Pańskiego, 2 lutego

Konferencja prasowa poświęcona współpracy osób życia konsekrowanego z młodymi odbędzie się 31 stycznia (środa) o godz. 11.00 w Sekretariacie Konferencji Episkopatu Polski w Warszawie (skwer Kard. Stefana Wyszyńskiego 6, sala 16)

W spotkaniu wezmą udział i o współpracy osób życia konsekrowanego z młodymi opowiedzą:

Bp Jacek Kiciński CMF – przewodniczący Komisji ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego

S. Marcina Wieszołek, ze Zgromadzenia Sióstr Franciszkanek od Pokuty i Miłości Chrześcijańskiej oraz p. Michał Mączyński ze Szkoły Nowej Ewangelizacji im. św. Jana Chrzyciela w Częstochowie

Ks. Adam Parszywka SDB, Inspektor Krakowskiej Inspektorii Salezjanów oraz p. Joanna Wichowska, wolontariuszka misyjna

Wojciech Prus OP, Duszpasterz Ruchu Lednickiego oraz i Rafał Orzechowski związany z organizacją spotkań młodych Lednica 2000

Konferencję poprowadzi ks. Paweł Ry-

tel-Andrianik, rzecznik Konferencji Episkopatu Polski.
BP Episkopatu

SALETYNI – KAPITUŁA WYBORCZA JUŻ 5 LUTEGO

W sanktuarium Matki Bożej Saletyńskiej w Dębowcu 5 lutego rozpocznie się Kapituła Wyborcza i dla Spraw polskiej prowincji saletynów.

Sanktuarium w Dębowcu

Zebrań będzie przewodniczył wikariusz generalny zgromadzenia ks. Adilson Schio MS. Kapituła zakończy swe prace 10 lutego 2018 r.

Główne zadania Kapituły Prowincjalnej to m.in.: wybór prowincjała i jego asystentów, okresowe zbadanie sytuacji prowincji i ustalenie wytycznych dla prowincjała i jego rady, czuwanie nad apostołstwem, duszpasterstwem powołań i formacją zakonną, analiza spraw przedstawionych jej przez prowincjała lub w postulatatach członków prowincji, zalecenie podjęcia nowych dzieł lub zaniechanie już istniejących.

W obradach weźmie udział 34 kapitulantów. Wśród nich są delegaci z urzędu – członkowie obecnego Zarządu Prowincjalnego i przełożony okręgu szwajcarskiego oraz delegaci wybrani przez członków prowincji, reprezentujący nie tylko Polskę, lecz także dzieła misyjne.

W gronie członków Kapituły jest również brat zakonny, reprezentujący jednocześnie dzieło misyjne w Anglii. Większość delegatów to doświadczeni kapitulanci. Najstarszy uczestnik Kapituły ma 71 lat, zaś najmłodszy 35 lata.

Zgodnie z procedurą, Kapituła wysłucha najpierw sprawozdania ks. prowincjała Andrzeja Zagórskiego MS i raportu ekonomy prowincjalnego ks. Czesława Hałgasa MS. Następnie obradować będzie nad sprawami dotyczącymi życia i posługi saletynów oraz nad postulatami, które zostały przedstawione przez członków prowincji. W dalszej kolejności Kapituła dokona wyboru prowincjała i jego asystentów na trzyletnią kadencję oraz wybierze delegatów na 32. Kapitułę Generalną, która w kwietniu i maju będzie obradować w Argentynie. Kilkudniowe obrady zakończy głosowanie nad podjętymi uchwałami.

Gorąco prosimy o modlitwę w intencji Kapituły Prowincjalnej i jej uczestników.

Za: www.saletyni.pl

SPOTKANIE MAGISTRÓW POSTULATÓW I NOWICJATÓW

Ogólnopolskie spotkanie magistrów postulatów i nowicjatorów zakonów męskich w Polsce odbędzie się w dniach 5-8 lutego 2018 roku w Domu Pielgrzyma w Leżajsku (woj. podkarpackie) przy klasztorze OO. Bernardynów. Tematyka forum została ustalona przez samych uczestników ostatniego spotkania, które odbyło się na Jasnej Górze. Tematem wiodącym będzie więc rola psychologii w duchowości oraz zagadnienie pisania opinii o wychowankach.

Zjazd uczestników w poniedziałek 5 lutego w godzinach popołudniowych. Rozpoczęcie o godz. 18.00. Zakończe-

nie w czwartek 8 lutego w godzinach południowych.

Organizatorzy proszą, aby każdy z uczestników przywiózł ze sobą:

- albę, cingulum i stułę koloru złotego,
- laptop i pendrive z kryteriami, wg. których w danym zakonie czy zgromadzeniu pisze się opinie o wychowankach,

- na pendrive'ie 5 napisanych przez siebie opinii bez szczegółowych danych osobowych.

Szczegółowy program będzie podany w późniejszym czasie. Zgłoszenia można kierować telefonicznie lub drogą e-mail'ową do dnia 25 stycznia 2018 roku.

Numer telefonu Domu Pielgrzyma +48 506 269 074. Przyjmują: Siostra Aleksandra i Pani Dominika. Adres e-mail: dompiegelgrzyma@o2.pl

o. Izydor Wróbel OFM

Witryna tygodnia

SZCZEGÓLNY ALBUM O ŚW. TERESIE OD DZIECIĄTKA JEZUS

Fundacja Pustelnia, promująca życie modlitwy i wyciszenia w duchu Ewangelii (por. Mk 6,31), wpisała się już w oblicze polskiego katolicyzmu, zwłaszcza w Małopolsce, organizując spotkania modlitewne, rekolekcje i dni skupienia w krakowskim kościele p.w. św. Marka oraz w Pustelni p.w. św. Teresy z Lisieux na Potrójnej w Beskidzie Małym, powstałej już w drugiej połowie lat dziewięćdziesiątych ubiegłego wieku. Co więcej, od 2013 r. Fundacja wydaje czasopismo „Teresa z Lisieux”, a nadto w serii „Chrześcijaństwo do kwadratu” opublikowała kilka wartościowych książek nt. życia wewnętrznego, teologii modlitwy i duchowości św. Teresy.

Fundacja ciągle zaskakuje nas swoimi chwalebnyimi inicjatywami i w grudniu ub. roku opublikowała Album pt. „Oblicze Teresy z Lisieux” – tłumaczenie znanego dzieła z 1961 roku, *Visage de Thérèse de Lisieux*, opracowanego przez ojca Franciszka od Świętej Maryi, francuskiego karmelitę bosego, który zmarł śmiercią tragiczną w roku wydania tej cennej publikacji. Zauważmy, że w tym samym 1961 roku Album ukazał się po niemiecku i to pod wymownym tytułem: „Teresa z Lisieux: Jak to było naprawdę: autentyczne fotografie. Wprowadzenie i opis zdjęć” (*Therese von Lisieux: Wie sie wirklich war: Authentische Photographien. Einleitung und bildkommentar*, Einsiedelns 1961). Zaledwie rok później Album wydano po włosku (*Il volto di Santa Teresa di Gesù Bambino*, Milano 1962, reedycja Roma 1995), w 1971 roku po hiszpańsku (*Teresa de Lisieux autentica*, Madrid 1971), a w 1990 roku po angielsku (*The Photo album of St. Thérèse of Lisieux*, Westminster 1990). Na wydanie w języku polskim Album musiał czekać aż do roku 2017.

Album zawiera 47 autentycznych fotografii św. Teresy od Dzieciątka Jezus: 4 były zrobione przed jej wstąpieniem do Karmelu, czyli przed 9 kwietnia 1888 roku, kiedy to jako piętnastolatka przekroczyła próg klasztoru w Lisieux. Dwa

kolejne zdjęcia zostały wykonane, gdy była nowicjuską, w styczniu 1889 roku. Wszystkie pozostałe były dziełem Celiny Martin, siostry Genowefy od Najświętszego Oblicza, która idąc śladem swoich trzech siostr, dołączyła do nich w klasztorze 14 września 1894 roku, po śmierci taty, św. Ludwika Martin, którym się opiekowała. Teresa miała wtenczas już dwadzieścia jeden lat.

Wstępując do klasztoru, Celina przyniosła ze sobą swój „światowy” nabytek – wielkoformatowy aparat fotograficzny z obiektywem Darlota. Miała też całe wyposażenie niezbędne do wywoływania zdjęć. I tak zaczęło się „uwiecznianie” na kliszach karmelitańskiej wspólnoty zakonnej w Lisieux i wielu wydarzeń z jej codziennego życia. Zacytujmy fragment przedmowy do polskiego wydania Albumu, autorstwa współpracownika w jego redagowaniu, o. Szczepana T. Prażkiewicza OCD:

„Cieszymy się, że autentyczne fotografie Świętej Teresy od Dzieciątka Jezus po ponad półwieczu od ich upublicznienia we Francji są udostępniane także w Polsce, jej „drugiej ojczyźnie”. Odbywa się to zaś – podkreślimy jeszcze raz z wdzięcznością – dzięki inicjatywie Fun-

dacji Pustelnia. Niech zatem kontemplacja *totum* autentycznych fotografii Świętej, najmłodszego i najbliższego nam w czasie doktora Kościoła, pozwala nam wszystkim dostrzegać prawdziwy uśmiech Teresy, który – jak pół wieku temu zaznaczał już ojciec Franciszek – *nie wynikał z łatwo otrzymanej łaski czy też głęboko zakorzonego optymizmu*. Naszej Świętej nie brakowało humoru i radosnego usposobienia. *Najczęściej jednak – pisze ojciec Franciszek – blask bijący z jej twarzy wypływał z zupełnie innego źródła. Odwołajmy się tu do kluczowego stwierdzenia odnotowanego w trakcie procesu beatyfikacyjnego: «Gdy bardzo cierpię, (...) zamiast przybierać smutny wyraz twarzy, odpowiadam uśmiechem. Na początku nie zawsze mi się to udawało, ale teraz jest to przyzwyczajenie; cieszę się, że je nabyłam»*. Poruszający uśmiech Teresy od Dzieciątka Jezus dociera więc do nas z głębi cielesnego i duchowego doświadczenia, które przyjmowała z niebywałą wewnętrzną uległością.

Oby podobnym, zakorzenionym w nadprzyrodzonym doświadczeniu uśmiechem, Święta Teresa zarażała nas wszystkich. Wszak jak powiedział przy jej grobie w Lisieux św. Jan Paweł II, *święci się nie starzeją, nie podlegają przedawnieniu, ale są zawsze ludźmi terażniejszości i ludźmi jutra; przychodzą jako mistrzowie sensu życia, miłości i nadziei*. Niech takie właśnie będzie dla nas przyjsie Teresy w jej autentycznych fotografiach”.

Album można zamówić pod adresem: Fundacja Pustelnia, ul. Kremerowska 10/23, 31-130 Kraków;

wydawnictwo@pustelnia.pl

Warto też zerknąć na link:

www.pustelnia.pl/2.wydawnictwo-ksiazka1.htm

Odeszli do Pana

ŚP. BR. MARIAN NOWACZYK COr (1929 – 2018)

W dniu 27 stycznia 2018 roku odszedł do Pana brat Marian Nowaczyk COr, syn Stanisława i Marianny. Urodził się 9 sierpnia 1929 roku w Świączynie (koło Śremu).

Do klasztoru księży filipinów w Gostyniu wstąpił 13 grudnia 1975 roku. Przez prawie całe swoje życie klasztorne pracował w ogrodzie przy warzywach i owocach. W ostatnich latach życia pomagał w kuchni klasztornej. Był człowiekiem niezwykle pracowitym, gorliwym i sumiennym, a także pokornym.

Często modlił się w samotności przed Obrazem Świętogórskiej Róży Duchownej, którą bardzo umiłował. Przed dzień wigilii Bożego Narodzenia dostał udar mózgu. Zmarł w szpitalu Braci Bonifratrów w Marysinie-Piaskach. Dziękujemy Bogu za jego życie oraz cichą i pokorną postać.

Maryjo Rózo Duchowna, wprowadź go do niebiańskich ogrodów!

ks. Michał Kulig COr